

μεγ-γί Νίσυρ. ζεμενί Μέγαρ. 'εμενί Νάξ. ('Απύρανθ. Κωμιακ.) Χίος (Καστρ.) γεμινί Εύβ. (Κύμ.) 'Ικαρ. Λευκ. γεμ'νί Χίος ('Εγρηγόρ.) γιμενί 'Αθην. (παλαιοτ.) 'Ανδρ. (Κόρθ.) Σύμ. Τήν. (Πύργ.) γιμενί Θάσ. (Θεολόγ.) γιμινί Α.Ρουμελ. Φιλιππούπ.) Βάρν. Θράκ. ('Αδριανούπ. Καβακλ. Κόσμ.) Κρήτ. Μακεδ. (Καστορ.) Προπ. (Μηχαν.) Σάμ. Τήν. (Πύργ. 'Ιστέρν.) γιμινί Κάρπ. γιμ'νί Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ.) — Γ.Μπακάλ., Καναγκ. Καστορ., 33 γ'μινί Μακεδ. (Βογατσ.) γιαμενί—Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. γιαμανί Καππ. (Μισθ.)

Τὸ Τουρκ. *yemeni*. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κυρίως τῶν γυναικῶν, ἐκ πολυχρώμου μεταξωτοῦ ἢ ἄλλου πολυτελοῦς ὑφάσματος, κατ' ἀρχὰς τῆς 'Γεμένης, εἴτα ἐκ πολυχρώμου ἢ μονοχρώμου λεπτοῦ ὑφάσματος ἐγγχωρίου κατασκευῆς 'Αθην. (παλαιοτ.) Εύβ. (Κύμ.) Ζάκ. 'Ηπ. Θάσ. (Θεολόγ.) Θράκ. (Πύργ.) Καππ. ('Ανακ. Μισθ. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Κίτ. Κορών. Λεῦκτρ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Οἴτυλ. Πιάν. Πλάτσ.) Προπ. ('Αρτάκ. Κύζικ. Μαρμαρ. Μηχαν.) Χίος—Ε.Μπόγκ., Τουρκ. λέξ., 19 Σ.Δάφνης, Ν.Εστ. 18 (1935), 665 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 329 Πρω. Δημητρ.: Νὰ μὲ στείλῃς ἓνα γεμενί, γιατί ἐτοῦτο πὺν φοροῦ ἔναι ξεβαμμένο Κίτ. Μάν. "Ολες οἱ γυναῖκες 'ς τὸ κλάμα φοροῦσι μαῦρα γεμενία αὐτόθ. Δῶς' τοῦ γιμενί μ', νὰ κοιν' λουθῶ Θεολόγ. Γεμενιά καρφωτὰ εἶχαν οἱ-γ-ἄντροι (καρφωτὰ=δεμένα εἰς τὸ ὕψισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς) Πύργ. Σέριδκαμ' 'να γι-μανί 'ς τὸ τσουφάλ' τ' (σέριδκαμ'=ἐρρίπταμεν) Μισθ. "Αλλες σφουγγίζανε τὰ μάτια τους μὲ τὴν ἄκρια τοῦ γεμενιοῦ Σ.Δάφνης, ἐνθ' ἄν. || Φρ. Δέν ἔχει γεμενί νὰ βάλλῃ 'ς τὸ κεφάλι της (ἐπὶ λίαν πτωχῆς γυναικὸς) Κίτ. Μάν. Μαῦρο γεμενί μὲ λένε, | σὰ μὲ χάσης, γύρευέ με (ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων νὰ μὴ περιφρονοῦν καὶ τὰ ἄξια περιφρονήσεως) 'Αθην. || 'Ασμ.

Χαμήλωσε τὸ γεμενί, πὺν σοῦ 'χω χαρισμένο καὶ σκέπασε τὸ μάγουλο πὺν σοῦ 'χω φιλημένο Κρήτ.

Πιάσ' τὸ σεβντὰ τσαι δέσ' τογε μὲ ζεμενί μαντήλι, γιατί εἶναι πρᾶμ' ἀερικό, μὴ σηκωθῇ τσαι φύγη Μέγαρ.

"Οσες τσεντιές τσαι βελονιές ἔχει τὸ γεμενί σου, τόσα βενέτικα φλουριά ἀξίζει τὸ κορμί σου Χίος — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γιασμάκι, γιασμάς, κεφαλογύρι, κεφαλομάντηλο, μαντήλι, μπαρέζι, μπαρέζα, μπόλια, πέτσα, σαρίκι, τσεμπέρα, τσεμπέρι, φακινόλι. β) "Ενδυμα γυναικεῖον ἐν εἶδει χειριδωτοῦ γιλέκου ἐκ πολυτελοῦς ὑφάσματος Πελοπν. (Βερεστ.): Μοῦ 'φκειασ' ἓνα δέλο γεμενιά καὶ τώρα τὰ φυλάει 'ς τὴ γασσέλα (ἓνα δέλο=πολλά). Φόρεσ' τὸ γεμενί σου καὶ αἶδε. γ) 'Εφάπλωμα, τοῦ ὁποίου τὰ καλύμματα ἦσαν ἐξ ἐγγχωρίου πολυτελοῦς ὑφάσματος 'Ανδρ. 2) Εἶδος χαμηλῶν ἐλαφρῶν ἀνδρικῶν ἢ γυναικεῖων ὑποδημάτων, κατασκευαζομένων ἐκ μαλακοῦ δέρματος, προερχομένου κατ' ἀρχὰς ἐξ 'Γεμένης, εἴτα δὲ ἐξ ἐγγχωρίου δέρματος διαφόρου ποιότητος πολλαχ. καὶ Καππ. ('Ανακ. κ.ά.) Πόντ. (Λιβερ. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Βάλ' τὰ γιμινιά σ' Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Τὰ παπούτσια τὰ λέγανε 'εμενιά κι ἄλλα πάλι ποστάλια (ποστάλια = παλαιὰ ὑποδήματα) Νάξ. ('Απύρανθ.) Τὰ γεμενιά φοροῦν da μόνον δις σκόλες Κῶς. Φοροῦν 'ς τὰ πόδια γεμενιά (ἀπλᾶ παπούτσια χωρὶς κάλτσες) Κάρπ. Γεμενία μαῦρα Ματζούκ. Τρύπ'σανε τὰ γεμενιά τ' Θράκ. (Τσακίλ.) Τὴν εἶδα μὲ τόσο λοῦσο καὶ φοροῦσε γεμενιά παπούτσια· δὲν εἶχε ν' ἀγοράσῃ καλύτερα

'Ιων. (Σμύρν.) «Οἱ πόδες τοῦ κατήρχοντο ξηροὶ ὥς δύο κλώνοι ἐλαίας μὲ τὰς λευκὰς μαλλίνους περικνημίδας καὶ τὰ ὑποδήματα τὰ γεμενιά ἐξ ἀπλοῦ ἐγγχωρίου δέρματος, τὰ λεγόμενα ἄλλως τομαρήσια» Α.Μωραϊτίδ., Διηγ. 3, 73 || 'Ασμ.

Φορεῖς παπούτσια 'εμενιά, δυὸ ἀράμια δὲ βαροῦνε, 'ιὰ 'κεῖνο καὶ τὴ νιότη σου πολλοὶ τὴ λαχταροῦνε Νάξ. ('Απύρανθ.)

Παίρνει βοριάς, δὲ χ-χαίρομαι, νοτιά, δὲν γαμαρῶν-νω' τῆς Λαμβρινῆς τὰ γεμεν-νιά κάθομαι καὶ πετσών-νω Νίσυρ.

Φορεῖ ὀρτάρα σύμφιλα, ποστάλα γεμενία (ὀρτάρα = κάλτσες, σύμφιλα = πολὺ λεπτά, ποστάλα = παλαιὰ ὑποδήματα) Πόντ. Συνών. γεμενιά 1, πέδιλο, σκαρπίνι, τουλούμπα, τσαρούχι.

γεμενιά ἢ, Φοῦρν. γεμενέα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γεμενί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Γυναικεῖον χαμηλὸν ὑπόδημα ἐκ μαλακοῦ δέρματος Φοῦρν. Συνών. γεμενί 2.

2) Ποσότης δσση δύναται νὰ χωρέσῃ τὸ ὑπόδημα, τὸ καλούμενον γεμενί Πόντ.

γεμενικός ἐπίθ. ἀμάρτ. γιμέ'ν'κους Σάμ. γιαμέ'ν'κους Στερελλ. (Κλών.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γεμενί, παρ' ὃ καὶ γιαμενί, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

1) 'Ο ἐξ 'Γεμένης Σάμ.: Καφές γιμέ'ν'κους. 2) 'Ο ὠραῖος, ὁ ἐξοχος Στερελλ. (Κλών.)

γεμενιτζήδικο τό, ἀμάρτ. γιμιν'τζήδ'κον Θράκ. ('Αδριανούπ.) γεμενιτζήδικο 'Εφημ. Πατρὶς 25 Δεκεμβρ. 1929, σ. 3.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γεμενιτζήδικος οὐσιαστικοποιηθέν.

Τὸ οἶκημα εἰς τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται ἢ πωλοῦνται ὑποδήματα γεμενιά ἐνθ' ἄν.: Χιλιάδες ζευγάρια κρεμόντανε 'ς τὰ γεμενιτζήδικα ἀπὸ τὰ καρφιά, ἀρμαθιές τὰ καβαφικά παπούτσια (καβαφικά=ὄχι καλῆς ποιότητος, εὐθηνά) 'Εφημ. Πατρὶς, ἐνθ' ἄν.

γεμενιτζής ὁ, ἀμάρτ. γεμενιτζής Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γεμενιτζής Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'Ιων. (Βουρλ.) Σῦρ. γιμιν'τζής Θράκ. ('Αδριανούπ. Διδυμότ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yemenici* = ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλητὴς ὑποδημάτων.

'Ο ὑποδηματοποιὸς ἢ ὁ πωλητὴς ὑποδημάτων γεμενιῶν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. "Αν θέλ' οἱ γεμενιτζήδες 'κάναν φραγοπάπουτσια, τί θὰ γενοῦσαν οἱ τσαγαράδες; (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυμένων εἰς τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὰ δικαιώματα ἄλλων καὶ προκαλούντων οὕτω ζημίαν εἰς αὐτούς.) Σῦρ.

γεμενούδι τό, ἀμάρτ. γεμενούδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γεμενί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ούδι.

Τὸ ὑπόδημα: 'Ασμ.

"Ως τῶν τὰ γεμενούδκια της ἔχουν τῶν τῶν γνῶσιν, Θεέ μου, πὺν νὰ γλοιάσουσιν τζαὶ πάνω μου νὰ δώσῃ (γλοιάσουσιν=ὀλισθήσωσι, νὰ δώσῃ=νὰ πέσῃ).

γέμι τό, γέμιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γέμ'ν Πόντ. (Χαλδ.) γέμι Βιθυν. (Κουβούκλ.) Κρήτ. Κῶς Μέγαρ. Ρόδ. Σύμ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. 336 Πρω. Δημητρ. γέμ' Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἶν. Τσακίλ.) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Προπ. ('Αρτάκ. Μηχαν. Πάνορμ.), Σάμ. (Μαραθόκ.) γέμ' ἢ, Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yet* = τροφή.

Ἡ τροφή τῶν ζώων ἢ τῶν πτηνῶν Βιθυν. (Κουβούκλ.) Ὀρράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Τσακίλ.) Κρήτ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἰέγαρ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σάμ. (Μαραθόκ.) Σύμ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ.: Τὸ ἄλογό μου μόνο ἓνα γέμι ἔφαγε σήμερα Μέγαρ. Νὰ τοῦ 'βα- ζάρης τοῦ χτημάτου τὸ γέμι ('βατζάρης = αὐξήσης, χτημά- του=δνου) Κρήτ. Βάλε του τοῦ μουλαριοῦ μισολιά γέμι, ἱατ' ἔχει ταῦτέρου στραθιά (μισολιά=ὀλίγον, ταῦτέρου= ὕριον, στραθιά=πορεία) αὐτόθ. Τ' ἄλογον κ' ἔχ' γέμι' ὤμν. Τραπ. Τὸ γέμι-ν δ' ἀλαφκιού Κῶς. Πῆγε νὰ δώξ' ἔμ' τ' ἄλογα Τσακίλ. Ἡ πόρτα ταλοῖπον-νίς τόσα χρόγια ποὺ τὸ γέμι-ν γι' ἀποὺ τίς κοπριές ἐν ἔρ-γοις (ταλοῖπονίς=τὸ κοπρόν, ἐν ἔρ-γοις = δὲν ἦνοιγε) Σύμ. Κάμε γέμι-ν, νὰ δῆς πόσες πέριδες θὰ μαευτοῦν (μαευτοῦν=μαζευτοῦν) αὐτόθ. Ὁ παλιόβοδος δὲ δὸ ἔφαγενα τὸ γέμι τ' Κουβούκλ. || Πα- ροιμ. Τὸ καλὸν τ' ἄλογον τὸ γέμι'ν ἄθε ἀρτουρεῦ' (τὸ καλὸν ἄλογον κάμνει νὰ περισσεύῃ ἢ τροφή του· ἐπὶ φιλοπόνου ἐρ- γάτου, τοῦ ὁποίου αὐξάνεται ὁ μισθός) Χαλδ. Μοναχό του τ' ἄλογο ἀδιδέρνει τὸ γέμι (ἀδιδέρνει=ἀντιγέρνει, αὐξάνει· συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Συνών. παροιμ. τ' ἄλογο μονάχο του ἀξαίνει τὴν ταγή του. || Γνωμ.

Κυρασελένη ἀποβραδύς, | βάλε ψωμί 'ς τὸ τουβραδί, κυρασελένη τὸ πωρνό, | βάλε γέμι τῶβ-βοδιῶ (κυρασελένη=τὸ οὐράνιον τόξον, τουβραδί=μικρὸς σάκκος, πωρνό=λίαν πρωτ' ἐπὶ τῶν γεωργῶν, οἵτινες, ὅταν ἴδουν τὸ οὐράνιον τόξον κατὰ τὸ βράδυ, πρέπει νὰ ἐτοιμάζωνται διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας, διότι ὁ καιρὸς θὰ εἶναι καλός. Ὅταν ὅμως ἴδουν τὸ οὐράνιον τόξον τὴν πρωίαν, ὁ καιρὸς δὲν θὰ εἶναι καλὸς καὶ πρέπει νὰ δώσουν τροφήν εἰς τὰ ζῶα των) Ρόδ. || Ἄσμ.

Βάλε τὴ γέμη περισσὴ καὶ σφίξε καὶ τὴ σέλλα Αἰν. Συνών. ταγή, φάγνα. β) Τὸ δόλωμα πρὸς ἀλιεῖαν ἰχθύων Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Ἐχ'ς γέμια; Ἀρτάκ. Συνών. μέλισμα, μελισιά, πασμός.

γεμίδι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Ἀχαῖα Μάν. Καρδαμ. Λεῦκτρ.) —Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μπριγκ. Δημητρ. γιμίδ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) γιομίδι Πελοπν. (Κάμ- πος Λακων. Καρδαμ. Λεῦκτρ. Μάν. Μαντίν. Οἰν.) —Λεξ. Βλαστ. 283 γιομίδ' Ὀρράκ. (Σηλυβρ.) γιουμίδ' Εὐβ. (Ἀκρ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Ὀρράκ. (Ἀδριανούπ. Αὐδήμ.) Στερελλ. (Αἰ- τωλ. Ἀράχ.) γιουμόδ' Ὀρράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεμίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀβγατίδι.

1) Πᾶν ὅ, τι χρησιμοποιεῖται πρὸς πλήρωσιν κενοῦ χώρου, οἷον βάμβαξ, ἔρια, λίθοι κττ. Εὐβ. (Ἀκρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Ὀρράκ. (Ἀδριανούπ. Αὐδήμ. Σηλυβρ.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλ- κιδ.) Πελοπν. (Ἀχαῖα Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Λεῦκτρ. Μάν. Οἰν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) —Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μπριγκ. Δημητρ.: Αὐτὰ τ' ἀγουραστὰ παν- νιά εἶναι καλὰ γιὰ γιουμίδια Ἀκρ. Ἀ δὰ πιτάξον τὰ γιου- μίδια, θὰ βάλουν πλατανόφ'λλα 'ς τὰ προσκέφαλα Αὐδήμ. Βρήκαμε πέτρα καλὴ γιὰ γεμίδι Λεῦκτρ. Μὰ δὲ τς' ἤφηκε γεμίδια, κ' εἰδὰ' θελα βάλει νὰ γεμίση τὸ στρώμα Κρήτ. Θ' ἀλλάξω τὰ γιομίδια ἀπὸ τὰ προσκέφαλα, Ἀχαῖα. Ρί- ξαμε τὸ γεμίδι τοῦ καμινιοῦ σήμερα (ἐρρίψαμεν καταλλή- λους λίθους εἰς τὸν θόλον τῆς καμίνου πρὸς ἀσβεστοποίησιν) αὐτόθ. Τὸ γεμίδι τῆς καμάρας (λίθοι χρησιμοποιούμενοι, ἵνα πληρωθῇ τὸ κενὸν τῆς ἔξω ἐπιφανείας τοῦ θόλου τῶν οἰ- κιῶν καὶ κατασκευασθῇ οὕτως ὀριζοντία ἐπιφάνεια) Καρδαμ. Λεῦκτρ. || Φρ. Γιομίδια νὰ δὰ βάλ', Παναγία μ'! (ἀρά· νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὰ διὰ γέμισμα τοῦ προσκεφαλαίου τὸ

ὁποῖον τίθεται εἰς τοὺς νεκροὺς) Ἀράχ. Γιομίδια νὰ γέμ' (ὁμοίᾳ τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. β) Τὰ πρὸς γέμισιν τοῦ ὅπλου πυρομαχικὰ Πελοπν. (Καρδαμ.): Τὸ γεμίδι τῆς πιστόλας. Συνών. γέμιση 2. γ) Τὰ ἐνυφαινόμενα εἰς τὸν ἱστὸν διάφορα ἐγχρώμα νήματα πρὸς σχηματισμὸν ποικί- λων σχεδίων Πελοπν. (Μαντίν.): Ἄσμ.

Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ παίρνουν καλὰς γυναικας, νὰ ξέρουν ρόκα κι ἀργαλειό, κεδίδια καὶ γιομίδια.

2) Διάφορα τραγήματα, οἷον σῦκα, σταφίδες, ἀμύγδαλα, ἄτινα τοποθετοῦνται ἐντὸς τῆς κοιλιακῆς χώρας εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐντοσθίων τῶν μαγειρευομένων πτηνῶν ἢ ἀρνίων ἢ ἐριφίων ἢ λαγῶν ἢ χρησιμοποιοῦνται ὡς γέμισμα κατὰ τὴν παρασκευὴν διαφόρων φαγητῶν Θεσσ. (Δομοκ.) Ὀρράκ. (Σουφλ.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) —Λεξ. Αἰν. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ γεμίδι τῇ ὀρνιθας, τῷ δολμαδῶνε Κρήτ. Γι- μίδ' γιὰ λουκάφ'κον Χαλκιδ. Συνών. γέμιση 1. 3) Τὸ ἐπίστρωμα τῆς ἰλῦος, τὸ ὁποῖον ἀφίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κτημάτων τὸ ὕδωρ πλημμυρίσαντος παραρρέοντος πο- ταμοῦ ἢ χειμάρρου Ὀρράκ. (Σουφλ.): Μᾶς ἄφ'σι φέτου οὐ πονταμός πούλν γιουμόδ'. Συνών. γουλισιά, χυλή.

γεμίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.) γεμίζ-ζω Κῶς Μεγίστ. Νίσυρ. γεμίντζω Ἀστυπ. Λειψ. Λέρ. Σίφν. γεμίζου Πε- λοπν. (Κίτ. Μάν.) γεμίν-νω Χίος (Πυργ. Χαλκ.) γεμῖω Πόντ. (Ἰνέπ.) ἐμίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἐμίζ-ζω Κάλυμν. Κάσ. Μεγίστ. Σύμ. γιμίζ-ζω Μεγίστ. γιμίζου Ἀλόνν. Ἡπ. Θεσσ. (Πτελοπούλ. Σταυρ. Τρίκερ.) Ὀρράκ. (Κομοτ. Μαρών.) Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Ἀλίστρ. Σέρρ. Σαρακ. Χαλκιδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Παρνασσ.) γιμίνου Μακεδ. (Βόιον) γιμίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.), ἐμίζ-ζω Μεγίστ. γιομίζω κοιν. γιομίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπν. (Κίτ. Λάγ. Μάν.) γιουμίζου βόρ. Ἰδιώμ. γιουμίνου Μακεδ. (Βόιον) γιομίνω 'μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γιομίνουρ ἐνι Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.) γιομάω Πελοπν. (Παλαιοχ.) γιομάου Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. Κόκκιν. Κοπαν. Λογγ.) Μετοχ. ἄορ. γιομικῶ Τσακων. (Χαβουτσ.)

Τὸ ἀρχ. γεμίζω.

Α) Μετβ. 1) Πληρῶ τι ἐντελῶς, καθιστῶ τι κατάφορτον κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἰν.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Γεμίζω τὸ βαρέλι κρασί - τὸ καλάθι σταφύλια - τὸ σταμνὶ νερό - τὸ σακκὶ κριθάρι - τὸ λάκκο χῶμα. Γιομίζω τὴν τσέπη μου καρύδια - τὸ μαξιλάρι πούπουλα - τὸ ὅπλο κοιν. Θὰ γιομίσω τὸ σακκὶ φόρ' ἀπάνον χόρτα (φόρ'=φόρα=μέχρι) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ὅλο ξιδιάζεις το καὶ σύ, μεθήρα, τὸ κρασί, μὰ τοῦ χρόνου δὲ σὲ 'εμίζω (μεθήρα=στάμνος) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιομίζου τοῦ μαστραπᾶ γιρὸ Μακεδ. (Κα- στορ.) Ν' ἐρέκα τὰ βξύση γιομῖνα τὰν κουνία ὕο (τὴν εὐρον εἰς τὴν βρύσην γεμίζουσιν τὴν στάμναν μὲ νερό) Μέλαν. Ἐγιομίτσε σᾶτσι δὴ σταμνία 'αἰ (ἐγέμισεν ἐφέτος δύο πι- θάρια λάδι) αὐτόθ. Ἐνι γιομῖνα μασούξα (γεμίζω μασού- ρια) αὐτόθ. Γιομᾶμε τὰ μασούρια 'ς τὸν ἄδραχτο Πελοπν. (Παλαιοχ.). Γιόμισε ἓνα βυτινάρι ἐλιές Πελοπν. (Ἀναβρ.) Γιόμισα τὰ κουρούπια τῷ γοττῶνε μὲ καθαρό νερό Πελοπν. (Καρδαμ.) Φεύγα, θὰ σὶ γιουμίσου κουρνιαχτὸ Εὐβ. (Στρό- πον.) Ἀρμέξαρι τὰ πρόβατα κι γιουμίσαι ἓνα μέτρον ζιστὸ γάλα (μέτρο=δοχεῖον μετρήσεως γάλακτος χωρητι- κότητος δεκαπέντε ὀκάδων) Ὀρράκ. (Αἰν.) Γεμίντζαμε τὴν κάμαρα κριθάρια Σίφν. Ἐγίμιζ-ζεν δὰ βαρέλ-λια Μεγίστ. Τοῦ γεμίντζει τὴ βούργια (τοῦ γεμίζει τὸν σάκκον) Λειψ. Γεμίζω τὸ ἄλῶνι (=πληρῶ αὐτὸ σταχύων πρὸς ἄλῶνι- σμὸν) Φολέγ. Μαζεῖνουμε σάλματα ἀπὸ τ' ἄλῶνι καὶ γιο- μίζομε τὰ στρώματα καὶ τίς μαξιλάρες (σάλματα=χονδρά

